

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα «Ὁ Κορυδαλός» εἶνε ἐκ τῶν τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Σέλλεϋ (Shelley) συγ-
 χρόνου καὶ φίλου τοῦ Βύρωνος. Ὁ Σέλλεϋ ἐπισκίασθεις ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὑπὸ τῆς θαμβούσης λάμπης τῆς Βυρωνείου
 ποιήσεως ἤρχισεν ἐπ' ἐσχάτων ν' ἀνυψοῦται εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῇ περιωπὴν ἀποδίδων τὰ ἀντίποινα εἰς τὸν ποιητὴν
 τοῦ Δὸν Ζουάν ἐπαισθητῶς νῦν ἐκπίπτουσα ἡμέρα ἡμέρα. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Σέλλεϋ ἀριθμεῖ πολυαριθμους θαυμαστὰς ἀνακη-
 ρύσσοντας αὐτὸν «ποιητὴν τῶν ποιητῶν» καὶ ἐργαζομένους διὰ συλλόγων εἰδικῶν καὶ πλήθους δημοσιευμάτων πρὸς διάδο-
 σιν τῶν ἔργων του. Ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμιος κριτικὴ ὁμοφώνως ἀναγνωρίζει πλέον τὸν Σέλλεϋ ὡς ἓνα τῶν μεγαλειτέρων
 ποιητῶν τοῦ κόσμου. Τὸ ὄνομά του δὲν εἶνε γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι, οἱ πλείστοι δ' ἀγνοοῦσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς τόσο ἄλλαι
 ἔνοι ποιηταὶ ἐξύμνησε τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα τοῦ 1821. «Ὁ Κορυδαλός», ὃν μετὰ τῆς ἀκριβείας
 καὶ χάριτος μετέφρασεν ὁ κ. Ἐφταλιώτης, θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν θαυμαστῶν τοῦ Σέλλεϋ ὡς τὸ ἀριστοῦργημα του, συμβο-
 λοποιῶν αὐτὴν τὴν αἰθεραβάμανα ποίησιν τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Προμηθεῶς» τοῦ «Ἐπιψυχιδίου» τῆς «Ἑλλάδος» καὶ τοῦ «Ἀ-
 λάστορος».

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ
 (SHELLEY)

Σ.τ.Ε.

Γειά σου, χαρουμενὴ ψυχῆ, - πουλί δὲν εἶσαι, - γειά σου !
 Σὲ ποῖον οὐράνιο τόπο
 Γεννήθηκες καὶ μᾶς σκορπᾶς ἀπ' τῆ χρυσῆ καρδιά σου
 Ἐνα τραγοῦδι ἀτέλειωτο, με τέχνη χωρὶς κόπο !

Κάθε στιγμή καὶ πεῖθ ψηλὰ σὰν φλόγα ἀπὸ δῶ πέρα
 Ἐλευθερὴ ἀνεβαίνεις.
 Ἀπλόνεις τὰ φερούγια σου στὰ βᾶθη τοῦ αἰθέρα,
 Κι' ὅσο πηγαίνεις μᾶς λαλεῖς, ὅσο λαλεῖς πηγαίνεις.

Ἐκεῖ ποῦ ἡ Δύσι οὐρανὸ καὶ σύννεφα χρυτόνει
 Μὲ τὴν ἀναλαμπή της,
 Ἐκεῖ πετᾶς, σὰν μιὰ ψυχὴ ποῦ ἀγγέλους ἀνταμόνει,
 Σὰν μιὰν ἀσώματη χαρὰ ποῦ ἀρχινᾷ ἡ ζωὴ της.

Ἡ γλωμοκόκκινη θωριὰ τοῦ καίει τὸν αἰθέρα
 Ἐσχιεῖται ὀλόγουρά σου.
 Κι' ἂν ἦσαι καὶ ἀθώρητο, σὰν ἄστρο τὴν ἡμέρα,
 Τὸ λυγερὸ τραγοῦδι σου διηγᾶται τὴ χαρὰ σου.

Χαρὰ φιλή καὶ φωτεινὴ σὰν τᾶστρο 'ναὶ κ' ἐκείνη,
 Ποῦ σὰν γλυκοχαράζει,
 Μαζόνει τὰς ἀχτίδες του ποῦ ἀκόμα κι' ὅταν σδύνη,
 Θαρροῦμε πῶς κυττάζουμε τὴ γλύκα του νὰ στάζη.

Ἡ μαγεμένη σου φωνὴ γῆ κι' οὐρανὸ χορταίνει,
 Σὰν τὸ λαμπρὸ φεγγάρι
 Ποῦ ἔξαφν' ἀπὸ σύννεφο μοναχικὸ σὰν βγαίνει
 Λούζει τὴ γῆς, καὶ πλημμυρᾷ τὸν οὐρανὸ μὲ χάρι.

Τί εἶσαι, δὲν τὸ ξέρουμε. Ταῖρι στὴν γῆ δὲν ἔχεις.
 Τὰ σύννεφα δὲν ραίνουσι
 Σταλαγματιεῖς, σὰν τὸ λαμπρὸ κελαίδημα ποῦ βρέχεις,
 Σὰν ψυγαλίζουσι ἀντικρὺ στὸν ἥλιο καὶ διαβαίνουν.

Σὰν ποιητῆς ποῦ κρύβεται στὸ φῶς τῶν λογισμῶν του,
 Καὶ μοναχὸς του ψάλλει,
 Ὡς ποῦ νὰ μάθῃ νὰ πονῆ ὁ κόσμος τῶν νεύρων του,
 Καὶ νὰ γροικᾷ ἀγνωρίστα αἰσθήματα καὶ κάλλη,

Σὰν κόρη ὀλομόναχη σὲ πύργο σφαλισμένη,
 Ποῦ θέλει νὰ ξεσκάσῃ,
 Κ' ἓνα τραγοῦδι φλογερὸ ἀπ' τὴν καρδιά της βγαίνει,
 Κι' ἀντιλαλεῖ ὁ πύργος της, κι' ἀντιλαλοῦν τὰ δάση,

Ὡσὰν δροσάτου λειβαδιοῦ χρυσῆ πυγολαμπίδα,
 Ποῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπάει
 Τῆ νύχτα μιὰ γλυκὸφωτὴ καὶ μαλακὴν ἀχτίδα.
 Ἀνάμεσα ἔς τὰ λούλουδα καθὼς κρυφοπεταεῖ,

Σὰν ῥόδο μέσ' ἔς τὰ φύλλα του τὰ πιάσινα κρυμμένο,
 Ποῦ μὲ τὸ φύσημά του

Ζεστὸ ἀγεράκι τ' ἀνοιξε, τὸ ρίχτει μαδημένο,
 Ὡς ποῦ κ' αὐτὴ τὴ μέλιτσα μεθᾶι ἡ μυρωδιὰ του,

Σὰν μπόρα καλοκαιρινὴ ἔς τὰ χόρτα, σὰν λουλούδι
 ἀπ' τὴ βροχὴ λουμμένο,
 — Καὶ πάλι, πάλι ξεπερνᾷ τὸ θεῖό σου τραγοῦδι
 Ὅ,τι γνωρίζω ἄροσερό, λαμπρὸ, χαριτωμένο.

Ἡ π' οὐρανοῦ εἶται ὑβρί, ἡ γῆς πουλί, ὁ νοῦς σου
 Τί συλλογεται, πές μου.
 Μηδὲ ἔς ἀγάπης βᾶσανα τὴ χάρι τοῦ σκοποῦ σου,
 Μηδὲ σὲ ξεφαντώματα δὲν ἀκούσα ποτέ μου.

Κανένας ὕμνος ἑλευθερίας, πανηγυριοῦ ἢ γάμου,
 Μπρὸς ἔς τὸ κελαίδημά σου
 Δὲν παραβγαίνει. Γλύκαναν κ' ἐκείνοι τὴν καρδιά σου,
 Μὰ δὲν τὴν πλημμυρίσανε καθὼς τὸ λάλημά σου.

Πές μου, ποῦ βρῆκες κ' ἔμαθες τὴ χάρι σου τὴν τῶση;
 Ποῖο δάσος ἢ λαγαδί,
 Ἡ οὐρανὸς ἢ θάλασσα τὴν τέχνη σῶχει δῶση;
 Ποιὰ ἀγάπη χωρὶς στεναγμὸ, ποῖο φῶς χωρὶς σκοτάδι;

Μέσ' ἔστην καθάρια σου χαρὰ δὲν βρίσκει τόπο ἡ πλῆξι.
 Κοντὰ σου ἴσκιος πονοῦ
 Δὲν ἦλθε. Τὴν ἀγάπη σου δὲν ἔμπορεσε νὰ πνίξῃ
 Μέσ' ἔς τὴ μικρὴ καρδοῦλιά σου ἡ δύναμις τοῦ χρόνου.

Στὸν ὕπνο καὶ ἔς τὸ ζῦπνο σου γνωρίζεις τ' εἶν ὁ Χάρος,
 Καὶ δὲν τὸν ἔχεις ἔνοια;
 Ὁ κρύος φόβος ἀπὸ μᾶς ἂν ἔκλειψε τὸ θάρρος,
 Ἐπὶ μὲ κελαϊδήματα τὸ δίνεις κρυσταλλένια.

Πίσω κ' ἐμπρὸς θωροῦμ' ἐμεῖς καὶ λαχταροῦμε μόνο
 Ὀνειράτα χαμένα.
 Τὸ γέλοιο μας τὸ πεῖθ γλυκὸ ἔχει ἓνα κρύφιο πόνο,
 Τὰ πεῖθ γλυκὰ τραγοῦδια μας εἶνε τὰ πεῖθ ὀλιμμένα.

Μὰ κι' ἂν δὲν μᾶς ἐτρόγανε τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση,
 Δὲν θᾶμαστε κοντὰ σου.
 Καὶ δάκρυ ἂν δὲν ἤξερε τὸ μάτι μας νὰ χύσῃ,
 Δὲν θὰ γνωρίζαμε ποτέ τὴν ἄδολη χαρὰ σου.

Κι' ἀπὸ τὴν τέχνη τὴν κρυφὴ ποῦ χάρι κι' ἁρμονία
 Σὲ λόγια καὶ ἤχους δίνει,
 Κι' ἀπ' ὅλα τὰ μυστήρια ποῦ κλείνουσι τὰ βιβλία,
 Τὸ χάρισμά σου ὁ ποιητῆς ἀνώτερο τὸ κρίνει.

Δός μου, πουλάκι, τὴ μισὴ χαρὰ ποῦ σὲ τρελλαίνει,
 Καὶ τὰ μισὰ σου δῶρα.
 Καὶ τέτοια τρέλλ' ἁρμονικὴ τὸ στόμα μου θὰ ραίνει,
 Ποῦ ὁ κόσμος θὰ μ' ἀκούῃ καθὼς ἐγὼ σ' ἀκούω τώρα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.